

SŁOWO

Wilno, Wtorek 25-go września 1923 r

PRENUMERATA miesięczna z dostawianiem do domu oraz z przesyłką pocztową mk. 10000. Konto czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędnościowej Nr. 80.259.
Cena pojedynczego N-ru 1000 mr.

Redakcja i administracja Ad. Mickiewicza 4. Tel. 228 Otwarta od 9 do 3.

CENA OGŁOSZEŃ Wiersz milimetro-
wy je noszpaltoży na str. 2-jej i 3-jej
9000 marek, za tekstem 3000 marek.
Najmniejsze ogłoszenie 30000 m. p.; z
prowincji oraz w nr. świątecznych
o 25 proc. drożej.

Przyjazd p. Prezydenta.

W niedzielę popołudniu w wielkiej sali Delegatury odbyło się posiedzenie nader liczego grona przedstawicieli wszystkich sfer, stanów i narodowości naszego miasta, mające na celu ustalenie w ogólnym zarysie programu przyjęcia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, przybywającego do Wilna na trzydniowy pobyt.

Przewodniczył ożywionemu zgromadzeniu p. Delegat Roman w asyście J. E. Ks. biskupa Michalkiewicza i prezesa sądu apelacyjnego Achmatowicza; na prowadzącego protokół zaproszono red. Cz. Jankowskiego.

W rezultacie dyskusji i wymiany zdań okazało się, że Pan Prezydent rozporządza dwoma terminami przyjazdu, mianowicie: na 7, 8 i 9 października lub na 14, 15 i 16 tegoż miesiąca. Zwążywszy na to, że 9-go października przypada święcona przez miasto nasze uroczystość, rocznica odzyskania Wilna przez gen. Żeligowskiego, zgromadzenie zwróciło się jednomyślnie do p. Delegata Rządu z prośbą o wyjednanie u Pana Prezydenta, aby raczył nieodmiennie uświetnić swoją obecnością wileńską uroczystość 9-go października.

Ustalono, że komitet przyjęcia składać się będzie z osób dwudziestu, pozostając pod honorowem przewodnictwem p. Delegata Rządu, generała Rydza Śmigłego i prezydenta miasta p. Bańkowskiego.

Oto lista osób wybranych do komitetu: J. E. ks. biskup. Michalkiewicz, arcybiskup Teodziejusz, nad-rabin senator Rubinsztejn, kurator okręgu naukowego Gąsiorowski, J. M. rektor Parczewski prezes sądu R. Sumorok, ks. senator Maciejewicz, mec. Wiold Abramowicz, mec. Engiel, Felikso-wa hr. Platerowa, marszałkowa Bolesława Romerowa, prezes Związku Ziemian H. Gieczewicz, prof. Ferd. Ruszczyk, mec. St. Bagieński, wiceprezydent miasta J. Łokuciewski, poseł A. Zwierzyński, prezes Macierzy dr. W. Węstawski, prezes Sejmiku Wileńskiego Jan Falewicz, ks. poseł Olszański, redaktor Czesław Jankowski.

Na poniedziałkowym, wczorajszym posiedzeniu, Komitet przyjął, obradując pod przewodnictwem najpierw Delegata Rządu a następnie generała Rydza Śmigłego, rozważając wszystkie okoliczności (które do wiadomości publicznej podane będą niebawem) postanowił przenieść uroczystość rocznicową 9-go października (przypadająca na dzień powszedni) na dzień 14-ty października (niedziela) i wszczął niezwłocznie gorliwe starania o to, aby Prezydent Rzeczypospolitej zechciał 14-go października rano przybyć do Wilna na zapowiedziany trzydniowy pobyt.

Po ustaleniu w najogólniejszych zarysach programu, Komitet wybrał z pośród członków swoich Wydział Wykonawczy, mający — już od jutra — ująć w swe ręce realizację całego przyjęcia. Wydział Wykonawczy Komitetu Przyjęcia stanowią Pp. Kurator Gąsiorowski, prezes Związku Ziemian H. Gieczewicz, wiceprezydent J. Łokuciewski, red. Cz. Jankowski i prof. Ferd. Ruszczyk.

Z Ligi Narodów.

Od Annasza do Kaifasza.

WARSZAWA. 22. IX (A. W.). Rada Ligi Narodów wskutek propozycji Rady Ambasadorów postanowiła skierować sprawę Jaworzyny do Międzynarodowego Trybunału Rozjemczego w Hadze. Dopiero po wysłuchaniu opinii Trybunału, Rada Ligi Narodów prawdopodobnie w grudniu r. b. zajmie się definitywnym rozstrzygnięciem sprawy Jaworzyny.

Kandydatura polska do Rady Ligi Narodów.

WARSZAWA. 24. IX (A. W.). Wybory do Rady Ligi Narodów odbędą się 28 b. m. Pośród kilkunastu kandydatów państw które ubiegają się o jedno z 6 miejsc znajduje się Polska i Czechosłowacja. W związku z tem prasa duńska komentuje przyjaźnie kandydaturę Polski do Rady Ligi Narodów. „Boersen” pisze: „uważamy kandydaturę Polski za zupełnie uzasadnioną i korzystną dla Danii, ponie-

waż Polska, największa z nowych państw, szczerze zainteresowana jest w przeprowadzeniu traktatu Wersalskiego i paktu Ligi Narodów.

Narodowe „National Tidende” p. sze: „Od czasu odparcia najazdu bolszewików Polska prowadzi politykę pokoju i odbudowy Europy. Danja będąc w przyjaźni z Polską z radością powita wybór Polski do Rady Ligi.

Zakwestjowanie praw do Wileńszczyzny nie ma widoków powodzenia.

GENEWA. 24. IX. (PAT). W kołach zbliżonych do delegacji litewskiej oświadczają, że wobec nacisku na delegację litewską, aby swój wniosek w sprawie wileńskiej wycofała, jako nie mający widoków powodzenia, delegat litewski zwrócił się do swego rządu o instrukcje.

W sprawie rolnej.

Zamieszczamy nader ciekawy artykuł w sprawie rolnej, drukowany w niedzielnym num. „Rzeczypospolitej”.

Każdy czas ma swoją gwara, ma ją i nasz. Wiemy już wszyscy co znaczy: reforma rolna. Ale, cofając się myślą nie więcej jak lat dziesięć, uprzytomnimy sobie, jak bardzo ciasnego i jednostronnego znaczenia nabrało to słowo. Lat temu 10 gdyby komuś z nas wspomniano o reformie rolnej, nie byłby nawet przypuszczył, że może nie chodzić o żadne udoskonalenie położenia gospodarczego ani metod technicznych naszego rolnictwa. I trudno by mu było pogodzić się z tem, że powstanie pojęcie reformy rolnej, z którego wszelka troska o postęp rolnictwa będzie wykluczona, a która obracać się będzie wyłącznie około podziału ziemi.

Koncepcja reformy rolnej jaka jest ciągle omawiana w Polsce od lat kilku, nie jest dzieckiem umiejętej świadomości dążącej do stworzenia czegoś doskonalszego z danych sobie pierwiastków. Jest ona najpicierotniejszym odrochowym niejako plodem wyobraźni biedującego i zaniedbanego małopolskiego włościanina, który wierzy, że będzie zaradzić bardzo łatwo, byle obdzielić wielu tem, co dziś posiada jeden. Wystarczy złamać opór „obszarników”, aby przed małorolnym chłopem otwarły się perspektywy dobrobytu. Typowy to objaw powojennej psychologii na podkładzie socjalistycznym, coppers, w najwyżej cywilizowanych społeczeństwach, szybko zanikającej, nacechowanej lekważeniem nie tylko prawa i dawnych porządków, ale raczej rzeczywistości i wiarą we wszechmoc ustawodawstwa.

Toteż nasze projekty reformy rolnej mają wszystkie cechy improwizacji podyktowanych przez rozbujałe pożądania. Ani jej przesłanki nie są wyjaśnione, ani jej cel nie jest określony. Piąty rok spieramy się o zasady reformy rolnej, nie posiadając wciąż jeszcze dokładnej statystyki rolnej, będącej najoczywistszą podstawą każdego poważnego projektu w tym zakresie. Zatem projektujemy na ślepo. I po omacku też kroczymy naprzód, nie umiając sobie zdać sprawy wcale ciasnych granic, jakie nam zakreślają fakty.

Najważniejszą taką granicą jest nasze terytorjum narodowe i jego zaludnienie. Potrzeba reformy rolnej, to jest tylko nieścisłe wyrażenie na fakt, że Polska posiada na swoim terytorjum wielkie skupienia ludności, które w okolicach przez nią zamieszkałych nie znajduje środków utrzymania. Na tę niewątpliwą bolączkę projekty reformy rolnej wynajdują lekarstwo poczęte z naiwnej wiary, że wystarczy ludność kraju mechanicznie przetasować, aby jej zapewnić lepsze warunki. Egzystuje po temu podstawa w wielkich obszarach posiadanych przez pojedynczych ludzi.

Myśl taka mogła posiadać pozory słuszności w Małopolsce, gdzie wielka własność w dość znacznej mierze posługuje się pracą małorolnych dla uprawy swych obszarów. Ale właśnie w Małopolsce okazała się najzupełniej nierealna, ponieważ w rękach większej własności pozostało tam ziemi tak niewiele, że cały jej stan posiadania, rozparcelowany bez reszty, żadnej ulgi rzeszom małorolnym by nie przyniósł.

Tem skwapliwiej więc rozszerzono projekty reformy na wszystkie prowincje, przeocając systematycznie tę okoliczność,

że tam obszar wielkiej własności bynajmniej uchodzić nie może za niezaludniony. Posiada on swoich „mieszkańców”, a to nie tylko nielicznych „obszarników”, lecz miljonowe rzesze robotników rolnych. Kto chce ten obszar oddać nowym osadnikom, ten musi z niego usunąć tych, których on dotychczas żywi. W przeciwnym razie, zdoł będzie na cele reformy rolnej przestrzeń tak małą, że znów zawiedzie nadzieje tych wszystkich, na których korzyść ona ma zostać przeprowadzona.

Interesujące można zrobić obliczenie rezultatów, do jakich wogóle taka reforma rolna dojść by mogła. Radykalni jej społecznicy mają pod tym względem tę wyższość nad umiarkowanymi, że jaśniej wypowiadają cel, do którego dążą. I tak poseł Kwapiński zapytany o zdanie co do ostatniego układu rolnego trzech stronictwa, powstał, jak wiadomo, z wielkim oburzeniem na twórców układu, twierdząc, że kpią z reformy rolnej, gdy przeznaczają na jej cele 4 miliony morgów, podczas gdy dla poratowania 800.000 żyjących w Polsce małorolnych potrzebaby 15 milionów morgów.

Cyfrę posła Kwapińskiego wydają nam się wcale trafne. Liczba t. zw. karłowatych gospodarstw w samej b. Galicji i Lwowa obliczana na pół miliona, a trzysta tysięcy na resztę kraju, to zapewne nie za wiele. I słusznie uważa p. Kwapiński, że zdrowe gospodarstwo włościańskie obejmować powinno nie mniej jak 20 morgów. Mimo trafności tych cyfr pragnęlibyśmy wiedzieć, czy doprawdy p. Kwapiński, obdarzony najszerzszymi pełnomocnictwami, odważyłby się na przeprowadzenie takiego programu. Aby uzyskać swoich piętnaście milionów morgów dla małorolnych, musiałby wyrugować, ostrożnie licząc, pół miliona rodzin robotniczych, t. zn. kilka milionów dusz rzucić na bruk bez środków do życia. Miałby więc alternatywę albo przysporzyć Polsce zamiast 800 tysięcy małorolnych, 500 tysięcy nędzarzy bez dachu i chleba, albo, chcąc obdzielić wszystkich, zamiast 800 tysięcy obecnie istniejących, stworzyć w Polsce 1 milion 300 tysięcy zawsze jeszcze nieracjonalnie szczupłych gospodarstw, czyli głód ziemi zastrzyć zamiast go złagodzić.

Gdy mowa o trudnościach reformy rolnej, weszło w zwyczaj wskazywanie na wielkie obszary będące do rozporządzenia na kresach. Statystyki braknie. Ale spokojna rozważa nakazuje traktować te zapowiedzi trochę jak wygórowane nadzieje łączone ze spodziewanym spadkiem. W Polsce jest ludzi dosyć, by znacznie wzmocnić polskość

ZAWIADOMIENIE

Administracja przypomina, że czas odnowić prenumeratę na miesiąc październik.

Równocześnie uprasza Sz. prenumeratorów, zalegających w opłacie, o łaskawe uregulowanie należności.

Wszystkim prenumeratom, którzy nie odnowią prenumeraty, wysyłanie pisma będzie bezwarunkowo wstrzymane.

Pieniądże można wpłacać za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędnościowej Nr. 80259 na rachunek Wydawnictwa „SŁOWO”.

Administrator gazety „SŁOWO”
(—) St. Grabowski.

TOW. AKC. UBEZPIECZEŃ

„POLONJA”—„VITA”

Przyjmuje wszelkiego rodzaju ubezpieczenia

a) od ognia, od kradzieży z włamaniem i od rabunku.
Szyb, luster szkła od stłuczenia

w Złotyach polskich

b) ubezpieczenia transportów, walorów i przesyłek pieniężnych w markach polskich, a w zagranicznych przesyłkach w obcej walucie.

c) ubezpieczenia życiowe, dożywcze, mieszane, rent i kapitału w ZŁOTYCH POLSKICH.

gwarantując wypłatę kapitału w stosunku wartości

Złotego franka Szwajcarskiego

d) Ubezpieczenia robotników od wypadków nieszczęśliwych wg wy-
płacanych zarobków.

Wszelkich informacji udziela biuro Oddziału T-wa, Mickiewicza 29-tel. 321
jak również na żądanie wysyłamy agentów lub Inspektorów.

Poszukujemy zdolnych współpracowników.

na kresach. Ale czy na kresach jest dosyć ziemi, by umożliwić t. zw. reformę rolną w Polsce, to zupełnie inna sprawa. Kresy są mniej od ziem zachodnich ludne, straciły też więcej ludzi przez wojnę. Ale ostatecznie nie są pustynią, a znaczną różnicę w przeciętnej zaludnienia powodować musi w elki brak skupień miejskich. Każdy kraj ma w przybliżeniu tylu mieszkańców, ilu na danym poziomie cywilizacji może żyć. Kresy są mało ludne, bo są mało cywilizowane. Forsować zaludnienie, nie podnosząc forsownie cywilizacji, to narażać naszych osadników na los opłakany, a podnoszenia cywilizacji niema bez wielkich nakładów. W dodatku przestrzenie kresów są wielkie ale po części bardzo ubogie, lub bardzo już zimne. Kto widział zbliżoną pró-
by kolonizacji przez osadnictwo wojskowe, które w ciągu lat dwóch przesiedliło na kresy zaledwie kilka tysięcy ludzi, w większości nawet bez rodziny, ten nabrać musiał sceptycyzm odnośnie do możliwości przeniesienia tam, w dzisiejszych warunkach, tych krociowych zastępów, które przenieść by tam trzeba, by wpłynąć poważnie na ekonomję zaludnienia Polski.

Przytaczamy te cyfry i refleksje, by choć w przybliżeniu ustalić elementy zagadnienia, które się zbyt często pomija dogodnym milczeniem. Są to istotnie dopiero „elementy” t. j. najpierwotniejsze dane. W rzeczywistości komplikują się one już przez to, że na sprawę rozdziału ziemi w Polsce, oddziaływać będzie niechybnie stały dopływ reemigrantów pragnących grunta nabywać w Ojczyźnie. Tem bardziej ją utrudni naturalny przyrost ludności.

Jakkolwiekby, z prostych założeń, któreśmy przytoczyli, mamy już prawo wyciągnąć pewne wnioski. Są one z punktu widzenia ekonomji politycznej niemal aksjomatyczne, aczkolwiek zbyt łatwo zapominane: zaspokojenie potrzeb mieszkańców Polski, jest drogą podziału ziemi wogóle nie do przyjęcia. Kto tak pojmuje reformę rolną, niech sobie powie, że jest ona absolutną utopją. Może w Rosji można było „obdzielić” wszystkich, może jeszcze się to udało w Rumunji, o połowę od Polski mniej ludnej. U nas już się to nie da. A prosta tego przyczyna leży w tem, że jesteśmy nowożytnym narodem europejskim. A narody nowożytne pomnażają swój dobrobyt nie przez rozszerzanie zajętego obszaru, lecz doskonałością organizacji gospodarczej, którą na swem terytorjum stworzyć umieją. To jest dalszy probierz, który nam do „sprawy rolnej” w Polsce zastosować trzeba.

A. F. Ż.

